

גנזי המלך

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת **ארבע כנפות** 177

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 03-6762226 מופץ בכל הארץ ב-90,000 עותקים

"ואברהם זקן בא בימים וה' ברח את אברהם בכל"

נבוכדנצר מתביש בעצמו. מדוע?

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

תְּחָסֵר. אע"פ שזה נאמר בארץ, הצדיקים בכל מקום "לא תחסר" להם, שהרי אליהו הלך לצרפית ושם אמר לה: "לא תחסר". אבל הרשעים בכל מקום שהם, תחסר להם. (בעל הטורים' דברים ח ט)

"צדיק אכל לשבע נפשו" (משלי יג כה) זה אליעזר שאמר לרבקה: "הגמיאני נא מעט מים מכדך" (בראשית כד יז) כדי גמאיה. "ויבטן רשעים תחסר" זה עשו שאמר ליעקב: "הלעיטני נא מן האדם האדם הזה" (בראשית כה ל). אמר רבי יצחק בר זעירא: "פער פיו

כגמל ואמר: 'אפתח פי ואתה מכניס'." התם תנינן; אין אובסין את הגמל ואין דורסין, אבל מלעטינן. דבר אחר: "צדיק אכל לשבע נפשו" זו רות המואביה, שכתוב בה: "נתאכל ותשבע ותתר" (רות ב יד) שהברכה שרתה בפיה של אותה צדקת. "ויבטן רשעים תחסר" אלו העכו"ם. מעשה בעכו"ם אחד שעשה סעודה לכל בני עירו, אמר רבי דוסתאי: "אותי זימן לאותו סעודה עם כל בני עירו ולא היה שלחנו חסר מכל מטעמים שבעולם, אלא אגוזי פרך בלבד. מה עשה נטל את הטבלה מלפנינו שהיתה יפה יותר משה ככרי כסף ושברה. אמרתי לו: 'מפני מה עשית כך?' אמר לי: 'אתם אומרים שהעה"ז שלנו והעה"ב שלכם אם אין אנו אוכלין עכשיו, אימתי אנו אוכלין? קראתי עלינו: 'ויבטן רשעים תחסר'" (תנחומא פנחס יג).

מכאן אפוא שהרשעים אינם יודעים את סוד נעימות החיים, נעדרים עונג ומשוללים מן השכל הנצחי עד שחסר

המשך בעמ' 2 <<<

ליראיו (תהילים כה) שאותה אין יודעים כל אלו הרחוקים מאור הנצח.

ירא ה' מחונן בכלים נצחיים, כאלו שהוא מסוגל לקפל כאחד את הנאת כל כ"ד שעות ולטעום טעם עליון וכך יכול הוא גם בערוב ימיו לשקוע במחשבה ולהעביר בעיני רוחו את הנאות כל שנותיו הרבות ולחוש כאילו נמצא הוא באותו רגע החולף במוחו כאילו היה חי עתה, הוא מצרף את העבר ההווה והעתיד בצרור אחד ועושה מהם רק הווה, כי הוא דומה ליוצרו שהכל הווה ונצחי אצלו ואשרי הצדיקים שמדמים צורה ליוצרה.

אנשי העולם חסרי האמונה נעדרים סוד זה, מחוסרים המה אושר ומתיקות בחייהם, כל חייהם אינם אלא רגע ושעה קלה ואף כל שעה מלאה רוגו וחסרון ולעומתם הצדיקים יראי ה' תמיד לא חסר להם, כמ"ש 'בעל הטורים' על הפסוק: "ארץ אשר לא במסכנת תאכל פה לחם לא תחסר פה" (דברים ח ט) **ג' במסורה; דין ואידך 'נצפחת השמן לא תחסר' (מלכים א יז).** "ויבטן רשעים

"יודע ה' ימי תמימם" (תהילים לז יח), אנשי העולם השקועים בהבלי העוה"ז ורחוקים מחיי התורה, אין אצלם מציאות שיהיו נהנים מכל חייהם רציפות ארוכה ובלתי פוסקת, ההנאה הראשונה של השעה הראשונה ביום, אין לה שום קשר וצרוף עם ההנאה של השעה השניה, כי השעה השניה עדין איננה ואילו כאשר הוא מגיע לשעה השניה הראשונה חלפה לה וכן השעה השלישית הרביעית או החמישית, נמצא שהוא נהנה רק שעה אחת ביום, אותה שעה שהוא נמצא בה כעת, כי ההנאות נפרדות הן ואין אפשרות שיהנה הנאה רצופה אחת כל שעות היממה.

כן גם ההנאות של ימי השבוע, הנאת היום הראשון אין לה קשר להנאת היום השני וכך הוא לאורך כל ימי השבוע, כל הנאה נפרדת ליום שבו היא מנוצלת ואין בה שום יחס להנאה של היום הבא לאחר מכן ואותו דבר להנאות של כל שנה ושנה, אין אחת רואה את פני חברתה, חייהם אינם רצופים כלל, חיים של שעות נפרדות ימים נפרדים ושנים בודדות, אין להם הנאה של רציפות כ"ד שעות ביממה ולא שבועים שנות חייהם, כל זה בא להם מפני שאין להם כלי המחשבה וסגולת הטעם הנצחי.

"יודע ה' ימי תמימם"; הכונה לאנשים המנצלים את סגולתם של הכלים הנצחיים ואת מטמון המחשבה הנסתר, על מנת לצרף ולאחד את כל הימים והשנים ולקפלים כאילו היו צורורים בתוך רגע אחד, חיי החכם תפילה ארוכה, ברגע אחד יכול הוא לנשום את האויר של כל שנותיו וזוהי סגולה מיוחדת ו"סוד ה'

אליעזר "בְּיָדוֹ מֵאֲזֵנֵי מֶרְמָה" - שהיה יושב ומשקיל את בתו, ראויה היא, או אינה ראויה? "לְעֵשֶׂק אֶהָב" לעשוק אהובו של עולם, זה יצחק. אמר: "אוֹלֵי לֹא תֵאבְּהָ" (בראשית כד ה) ואתן לו את בתי. א"ל: "אתה ארור ובני ברוך ואין ארור מתדבק בברוך" (בראשית רבה נט ט).

אע"פ שלאליעזר היתה בת והיא בת תלמיד חכם גדול כמו שאמרו חז"ל: 'אליעזר עבד אברהם; זקן ויושב בישיבה היה, שנאמר: "וַיֹּאמֶר אַבְרָהָם אֶל עֶבְדוֹ זָקֵן בֵּיתוֹ הַמְשַׁל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ" (בראשית כד ב). אמר רבי אלעזר: "שמושל בתורת רבו" הוא דמשק אליעזר. אמר רבי אלעזר: "שדולה ומשקה מתורתו של רבו לאחרים" (יומא כח:). ואליעזר היה גם כן ירא שמים. כמ"ש חז"ל: "מִי כִכֶּם יֵרָא ה' שִׁמְעַת בְּקוֹל עֶבְדוֹ" (ישעיה נ"י) "מִי כִכֶּם יֵרָא ה' " זה אליעזר. "שִׁמְעַת בְּקוֹל עֶבְדוֹ" בקול אברהם שהיה עבד להקב"ה (בראשית רבה ס א). ואדם כמוהו מתאים להשתדך עם אברהם. ולו היתה תשוקה גדולה להתחתן עם אברהם ויצחק, כי מי כמוהו יודע גדולתם ותפארתם וזה רצון שמים ואדם אחר במקומו היה מקבל את השליחות רק כאילו כפאו שד.

אבל אליעזר בצדקתו כדי לעקור מלבו הנגיעה והרצון שיתחתן עם אברהם ולקיים דברי אברהם רבו שאמר: 'אין ארור מדבק בברוך', עשה התאמצות יתירה בתפילה ובתחנונים, "וַיִּקְרָא הָאִישׁ וַיִּשְׁתַּחֲוֶה לַה'" (בראשית כד כו) שיומין לו אשה ליצחק, עד שבשכר גודל צדקתו זכה לבסוף: ש"צא מכלל ארור לכלל ברוך" כמ"ש: "וַיֹּאמֶר בּוֹא בְרוּךְ ה'" (בראשית כד לא) שהיה סבור בו שהוא אברהם, שהיה קלסתר פניו דומה לו. א"ר יוסי ב"ר דוסא: "כנען הוא אליעזר. ועל ידי ששרת אותו צדיק באמונה, יצא מכלל ארור לכלל ברוך" (בראשית רבה ס ז). זוהי מדרגה נפלאה בכירור המדות. אחרי הכל בבחינת הקב"ה מדרק עם צדיקיו כחוט השערה, כתבו עליו: "כְּנַעַן בְּיָדוֹ מֵאֲזֵנֵי מֶרְמָה" וההסבר בזה אפשר לומר כי איך עלה בדעתו ש"אוֹלֵי לֹא תֵאבְּהָ תֵאבְּהָ הָאִשָּׁה לְלֶכְתָּ", מי פתי לא ירצה ללכת לבית אברהם המפורסם לגדול הדור ועשיר גדול? ובוזה נתפס שהחשש בא לו מנגיעה שחושב על בתו ו'היה מחזר למצא עילה שיאמר לו אברהם לפנות אליו להשיא את בתו' וע"ז אמרו: 'אלי, כתיב'.

ומזה למוד כמה עבודה צריך האדם לעבוד עד שיגיע לברר מדותיו ולהגיע למים עמוקים שבלבו לנקות ולטהר אותם. (זכרון מאיר). ■

אחיזה בחיים, כל אוצרות הכסף והזהב אינם מועילים להושיעו ולרפאותו ממחלתו ואפילו יתאספו כל מלכי העולם לשנות את טבעו ולעשותו גדול, אין מה שיועיל בעדו ויעזור לו.

אולם הצדיק, העני, הקטן, אשר אחרים מבזים אותו עשיר הוא ומאושר בחיים, צהלתו בפניו וחדותו בלבו, כל העולם שלו הוא, העולם הבא שלו, העולם הזה שלו, מושל על עצמו, מושל על יצרו, כבש את כל העולם, בא בימים שבע שנים, ימיו תמימים בלי צל של פחד ודאגה, מאושר בעולם הזה ומאושר בעוה"ב. (אור חדש).

'צדיקים לבם ברשותם'

"וַאֲבָרָהֶם זָקֵן בָּא בְּיָמֵים וְה' בָּרַךְ אֶת אַבְרָהָם בְּכָל"

'רבי לוי אמר: "תלת "בפל"; שהשליטו ביצרו.." (בראשית רבה נט ז). המעלה שבן אדם הוא שליט על יצרו, כל הברכות כלולות בזה וזהו "בפל". כי כל הצרות שיש לאדם בעולם הזה, באים מיצר הרע, מקנאה תאוה וכבוד שמוציאין את האדם מן העולם. ומי שהוא שליט ביצרו הוא מבורך "בפל" ופטור מכל הצרות שבעולם. גם על אליעזר עבד אברהם נאמר: "זָקֵן בֵּיתוֹ הַמְשַׁל בְּכָל אֲשֶׁר לוֹ" (בראשית כד ב) ואיתא בבר"ר: "שהיה שליט ביצרו כמותו" (בר"ר רבה נט ח) וזה מדרגת הצדיקים שאמרו: 'הצדיקים לבם ברשותם' (ב"ר לד) 'לבם' פירושו; הטבע שלהם - ברשותם. פירושו; הצדיקים כחם לשנות טבעם, לא כאנשים שחושבים שהיותו והטבע שלהם נוטה לרע, אין להם ברירה והם מתנצלים בזה לחפות על מעשיהם הלא טובים. ובאמת אינו כן, כי האדם מחויב לשבור את טבעו ולשנותו על ידי הרגלים טובים, כדברי המסילת ישרים: (פ"ב) 'ולא ילך במהלך הרגלו כעוור באפלה'. והנה גדולתו של אליעזר רואים בעליל בענין השדוך ליצחק, חז"ל אומרים על הפסוק: "וַיֹּאמֶר אֶל אֲדָנָי אֵלֵי לֹא תִלְךָ הָאִשָּׁה אַחֲרָי" (בראשית כד לט) "אֵלֵי לֹא תִלְךָ הָאִשָּׁה" - אלי, כתיב. בת היתה לו לאליעזר והיה מחזר למצא עילה שיאמר לו אברהם לפנות אליו להשיאו בתו. אמר לו אברהם: "בני ברוך ואתה ארור ואין ארור מתדבק בברוך" (רש"י כד לט).

ובמדרש: "כְּנַעַן בְּיָדוֹ מֵאֲזֵנֵי מֶרְמָה לְעֵשֶׂק אֶהָב" (הושע יב ח) "כְּנַעַן" - זה

להם האושר בחיים, העולם הזה הוא אמנם שלהם, אבל אינם נהנים הימנו, עשו הרשע שהעולם הזה נתון לו אינו יכול להשתמש בו, העונג רחוק ממנו ואף אם כל מטעמי העולם הזה נמצאים בידיהם, הרי הם בטלים ומבוטלים אם חסר להם רק דבר קטן, זה מטריד אותם ומבלבל את חושיהם, שולל את עשירותם ועומדים ריקים מכל זיק של שמחת הנפש.

"וַיִּבְטְן רְשָׁעִים תַּחֲסֹר"; תמיד חסר להם עוף קטן! אם לא יהא בידם, ידכא וישפיל אותם, ירוקן מתוכם כל אושר ושמחה. ואילו לצדיקים לא יחסר מאום, אם אמנם חסרים הם בכמות, הרי שמחת ומנוחת הנפש ממלאת את כל גופם ונשמתם "לא תַּחֲסֹר כָּל בָּהּ" (דברים ח) כי יש להם סגולות סוד הנצח, הנשמה המשמחת את הנפש.

"הנה עפלה לא ישרה נפשו בו וצדיק באמונתו יחיה" (חבקוק ב ד). "הנה עפלה לא ישרה נפשו בו" - זה נבוכדנצר. כיצד? המליך אותו הקב"ה על כל העולם ולא היה שמח בחלקו, שנאמר: "לא ישרה נפשו בו" והיה מביט בעצמו ומתבייש בפני הבריות ואומר: 'אני מלך?! ו"לא ישרה נפשו בו" למה? שהיה קטן - כבד. לכך נקרא שמו; נבוכדנצר'. (תנחומא תרומה ד).

אין לך דוגמא בהירה אף כי נוראה, מאותו המלך הגדול שהיה קטן ושפל מאד בעיני עצמו כמו נבוכדנצר זה שעולמו חשך בעדו. ואין לך אומלל בחיים כמו מאושר זה. אין לך עני בכל הדורות כמו עשיר זה. אף אחד בדורות ובעולם כולו שעליהם מלך נבוכדנצר לא היה מרגיזו, לא היה מי שהשפילו, או מי לבזותו וכש"כ למרוד בו, אלא כל העולם כולו היה מכבדו כורע ומשתחוה לו, מהללו ומשבחו בפה מלא, שולט בכל העולם ומכניע את כולם ובכל זאת היה אחד שנהג בו קלות ראש והביט עליו בעינים עקומות ובמבט של בזיון.

ומיהו זה? זהו נבוכדנצר בעצמו הוא שהשפיל את עצמו, הוא שביזה את עצמו, הוא שנפשו לא ישרה בו, הוא התבייש מעצמו ונעדר היה משמחת החיים, הוא רגז על עצמו והכל בשל סבה אחת ויחידה, מפני חסרון קטן שהיה בו 'שהיה קטן - כבד'. מלך מושל בכיפה של העולם כולו ודבר קטן זה החסיר ומיעט ממנו את כל העושר והאושר שלו, מפני זה היה בעיניו מאוס ונמאס חלש וחולה אנוש.

זה השפיל את חייו כאילו אבוד הוא לעולם, זה הפך אותו לאיש האומלל ביותר בחייו, כאסקופה הנדרסת, מלא רוגז, נובח ככלב שאין לו תקנה ואין לו

עלי הגיון

"וַיִּשְׁמַע אַבְרָהָם אֶל עֶפְרוֹן וַיִּשְׁקַל אַבְרָהָם לְעֶפְרוֹן.."

עפרון הציג את השדה חנם ולבסוף לקח כסף. מה הביא לשינוי?

עפרון. כל זמן שהוא לא ראה כסף לנגד עיניו, הוא התנהג כנדיב, כמו החתול המאולף, אבל אחרי שאברהם מציע לו, מתוך נימוס, שיקח כסף ואומר לו: "כֶּסֶף הַשָּׂדֶה קח מִמֶּנִּי" (כג יג) עשה לו צלצול הכסף מה שעשה העכבר המשוחרר לחתול. הוא השליך מעליו את כל הגינונים ורדף אחרי הכסף כמו שהחתול רדף אחרי העכבר.

בתחילה הראה עפרון לאברהם נדיבות לב ולא בקש כסף, אבל תוך כדי השיחה הוא אומר פתאום: "אַרְצָן אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף בֵּינִי וּבֵינְךָ מָה הוּא" ואברהם אמנם שוקל לו "כֶּסֶף עֵבֶר לְסֹחֵר". מה הביא לשינוי? לביאור הדברים מביא הסבא מקלם את המעשה הידוע שהיה בין הרמב"ם לבין חכמי הגוים: חכמי הגוים האמינו שניתן לחנך בעלי חיים להתנהג בנמוסי בני אדם. באחד מן הויכוחים הציגו לאלף בעל חיים לנימוס ולדרך ארץ, כך שהיהודים המאמינים

ומהיכן הסיק אברהם כי עפרון, שהציג קודם לכן לתת לו את המערה בלי כסף רוצה ארבע מאות שקל כסף? מסבירים חז"ל: כי אברהם מצא לכך רמז בדבריו של עפרון שאמר: "אַרְצָן אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף בֵּינִי וּבֵינְךָ מָה הוּא?" (כ"ג ט"ז). מהי אות הבינים של עפרון? - ר' שמספרה עולה למאתים. ומהי אות הבינים של אברהם? - גם היא ר' והרי עוד מאתים. זהו שנאמר: "וַיִּשְׁמַע אַבְרָהָם אֶל עֶפְרוֹן" - אברהם אבינו הבין את הרמז שבדברי עפרון "בֵּינִי וּבֵינְךָ" ולכן נתן לו ארבע מאות כסף תמורת מערת המכפלה. ■

היין והכוסות, השתוממו כל הנאספים מהמחזה ונטו לומר שחכמי הגוים צדקו בדבריהם. אלא שאז הוציא הרמב"ם קופסא מכיסו, פתח אותה במהירות ומתוכה קפץ עכבר. כשראה החתול את העכבר השליך את המגש עם הכוסות והיין ורץ אחרי העכבר לתופסו. היין נשפך, הכוסות התנפצו והחתול נעלם, מיד הסכימו כולם עם הרמב"ם שגם אם ניתן לאלף בעל חיים, את טבעו לא ניתן לשנות ובודאי שלא ניתן להופכו לאדם. כך, אומר המגיד מקלם, אירע גם עם

לא יוכלו שלא לקבל את טענתם ולהכיר בחכמתם כי גם הקוף יכול להיות בן אדם... בקשו מספר שבועות והבטיחו להביא בסיומם חתול שיהיה מנומס ובעל "דרך ארץ" וכך תוכח צדקתם. כשהגיע היום המיועד להציג את הפלא הגדול, נשכר אולם ענק וקהל רב התקבץ כדי לראות במו עיניהם את החתול שהפך ל"מלומד". כשנכנס החתול לאולם, הופיע כ"מלצר". הוא סידר כמה שלחנות, שם עליהם מפות, הביא מגש עם יין וכוסות. כשחזר עם המגש ועליו

מעשי גדולים

"וַיֹּאמֶר עֶבֶד אַבְרָהָם אֲנִכִּי"

מתי צריך אדם מכובד להציג עצמו ומתי לא?

ראה ה'חפץ חיים' בתמיהותיו והשיב לו: בפרשת 'חיי שרה' מסופר שבשעה שלבן הזמין את אליעזר לסעוד על שלחנו, אמר לו אליעזר: "עֶבֶד אַבְרָהָם אֲנִכִּי" למה דוקא עכשיו? אלא שרצה אליעזר לומר למארחיו שכעבד של אברהם הוא נזהר בכשרות המאכלים. ואף אני כך - אמר ה'חפץ חיים'. בדרך כלל אני נזהר שלא לומר מי אני כדי שלא להכשל בהתנשאות ובגאווה. אבל בשעה שמזמינים אותי לאכול, אני נאלץ לגלות מי אני כדי שלא אכשל, חס וחלילה, במאכלים שכשרותם מפקפקת. ■

בניהם. לאחר תפילת ערבית הבחין בו אחד מבעלי הבתים, הבין שאין לאיש היכן לסעוד סעודת שבת והזמינו לבוא אליו לקדוש ולסעודה. השתהה ה'חפץ חיים' לרגע, הודה למזמין על ההזמנה, רכן לעברו ולחש באזנו: 'אבל להוי ידוע לך, שאני הוא בעל ה'חפץ חיים'... הופתע האיש בכפלים; פעם, על שנפל בחלקו ובחלקם של יהודי העיירה, שאדם גדול זה יתארח אצלם. ופעם, על שהצטנע עד עתה ולא גילה לאיש מיהו. ואם רצה להסתיר זהותו מדוע גילה את שלא רצה לגלות אל אזנו, עתה?

כשהיה ה'חפץ חיים' מגיע, במסעותיו הרבים, לעיירות שבהם היו מתגוררים יהודים, היה נכנס לבית הכנסת המקומי, שוקע בלמוד התורה ואינו מגלה לאיש מיהו. הצבור שלא הכירוהו הניח לו, בדרך כלל, לשבת בפנה, בין העניים והקבצנים ולא הפריע לו בעסוק בתורה. באחד ממסעותיו, נאלץ לעשות את השבת בעיירה נדחת. הוא הגיע, בערב שבת לעיירה, חפש את בית הכנסת וכדרכו שקע בלמוד, עד לתפילת קבלת שבת. בעת התפילה הצטנף לו בפנה בלא שאיש מהמתפללים ידע שה'חפץ חיים' שהיה ידוע בכל תפוצות ישראל נמצא

פרשת 'חיי שרה'

וַיְבֹא אַבְרָהָם לְסֹפֵד לְשָׂרָה וּלְבַכְתָּהּ

על פי חז"ל קודם בוכים ואחר כך סופדים. ומדוע נהג אברהם הפוך?

פנינים לפרשה

"וַיְהִי חַיֵּי שָׂרָה מֵאָה שָׁנָה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה וְשִׁבְעֵי שָׁנִים שְׁנֵי חַיֵּי שָׂרָה" (כג א)

כתב רש"י: "לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל, לומר לך: שכל אחד נדרש לעצמו; בת ק' כבת כ' לחטא. מה בת כ' לא חטאה, שהרי אינה בת עונשין, אף בת ק' בלא חטא. ובת כ' כבת ז' ליופי'."

מובא בכתבים המיוחסים לרבינו הגרי"ז הלוי הרב מבריסק: להקשות; הרי חטא שנעשה לפני גיל עשרים נחשב חטא, אלא שעונשי שמים לא מענישין על כך. ולמה אם כן נרמז שאין בה חטא בגיל עשרים שהחטא נחשב בו כחטא? והסביר את הדברים לפי המבואר במסכת יבמות: ששרה אמנו היתה אילונית 'אמר רב נחמן, אמר רבה בר אבונה: "שרה אמנו אילונית היתה" (יבמות סד:). והרמב"ם בהלכות אישות כתב: 'אע"פ שנראו בה סימני אילוניות, עדין קטנה היא עד עשרים שנה' (רמב"ם אישות ב ג). ורואים שהאילוניות נקראת קטנה עד היותה לבת עשרים. מעתה תתפרש היטב הכונה בדברי רש"י שבאמת אינה בת עונשין עד גיל עשרים אף בדיני אדם, כיון שהיתה חשובה כקטנה עדין, מחמת היותה 'אילונית'.

ובזה מבאר רבינו הגרי"ז אף את המשך דברי רש"י: "ובת כ' כבת ז' ליופי' שהרי כל סימני אילוניות המבוארים בדברי הרמב"ם 'שתי שערות..' (שם ב ו) הם סתירה גמורה ליופי האדם. ומעת שהתחילה לגדול מתחילים בה אלו הסימנים, שאינם ניכרים בתינוקות. ומבואר במסכת סנהדרין: שדורות הראשונים היו מולידים לגיל שמונה (מט:). נמצא שמגיל שמונה שנים התחילה גדלותן וכיון שסימני אילוניות מתחילים להופיע מגדלות האדם, נמצא שמאותו גיל טוב היה בדין שיסתלק יופיה, לכך כתב רש"י: שהיתה 'בת כ' כבת ז' ליופי', דאז עוד לא ניכרו בה סימני אילוניות והיה יופיה מושלם, כמו כן אף בהיותה בת עשרים לא כיערה אותן הסימנים.

"וַתָּמָת שָׂרָה בְּקִרְיַת אַרְבַּע הוּא חֲבֹרֹן בְּאֶרֶץ כְּנָעַן וַיְבֹא אַבְרָהָם לְסֹפֵד לְשָׂרָה וּלְבַכְתָּהּ" (כג ב)

יש להתבונן על סדר הכתוב; שהספידה ולאחר

מכן בכה עליה. איך הספיד תחילה ואח"כ בכה, הלא אמרו חכמינו ז"ל ששלשה ימים הראשונים ניתנו לבכי והימים שלאחר מכן ניתנו להספד.

וביאר בזה בספר 'תפארת יונתן' על פי המבואר במדרש: "וַיְבֹא אַבְרָהָם לְסֹפֵד לְשָׂרָה" 'מהיכן בא? רבי לוי אמר: "מקבורתו של תרח לשרה בא" (בראשית רבה נח ה). מעתה יש לומר; שאם היה בוכה קודם ההספד היו סבורין המון עם, שעל אביו הוא בוכה שהרי חוזר כעת מקבורתו ובאמת הוא היה רוצה להראות שבוכה בשביל שרה, על כן היה מוכרח להספידה תחילה ולאחר מכן לבכות ועל ידי זה היה ברור לכולם שבוכה על שרה.

"וַיַּעַן עֲפְרָיִם אֶת אַבְרָהָם לֵאמֹר לוֹ אֲדֹנָי שְׁמַעֲנִי אֶרֶץ אַרְבַּע מֵאֹת שָׁקֶל כֶּסֶף בֵּינִי וּבֵינֶךָ מֵהַ הוּא וְאֵת מִתְּךָ קָבַר" (כג יד טו)

לכאורה תיבת "לו" מיותרת כאן? וביאר בזה רבינו הנצי"ב מוואלוזין בספרו 'העמק דבר': שדבר זה, כלומר: מחיר השדה עפרון שלח "לו" ביחידות, שהיה מתביש לומר לעין כל מחיר כל כך גבוה וזהו שכתוב בסמוך: "וַיִּשְׁקַל אַבְרָהָם לְעֶפְרָיִם אֶת הַכֶּסֶף אֲשֶׁר דָּבַר בְּאָזְנֵי בְנֵי חֵת" (כג טז). כלומר: ולא לפני כל עם הארץ, הכתובים למעלה.

"וַיָּקָם שָׂרָה עֲפְרָיִם אֲשֶׁר בְּמַכְפֵּלָה אֲשֶׁר לְפָנֵי מִמְרָא הַשָּׂדֶה וְהַמַּעְרָה אֲשֶׁר בּוֹ וְכָל הָעֵץ אֲשֶׁר בַּשָּׂדֶה אֲשֶׁר בְּכָל גְּבֹלוֹ סָבִיב" (כג יז)

הנה לקמן בפסוק כ שוב כתוב: "וַיָּקָם הַשָּׂדֶה וְהַמַּעְרָה אֲשֶׁר בּוֹ לְאַבְרָהָם לְאַחֲזֹת קָבַר" (כג כ). וצריך ביאור, למה כתוב ב'

פעמים "וַיָּקָם"? וביאר בזה רבינו הגר"ח קנייבסקי שליט"א בספרו 'טעמא דקרא': שמתחילה קם השדה לקנין והיה יכול לעשות בו כל חפצו, אבל אחר שקבר בו את שרה, מעתה קם לו אך ורק לאחזות קבר, לפי שאסור לפנותו ולמכרו, כמבואר במסכת 'שמחות' ובכתובות פד ובסנהדרין מח; 'תא שמע; החוצב קבר לאביו והלך וקברו בקבר אחר, הרי זה לא יקבר בו עולמית. התם, משום כבוד אביו' (סנהדרין מח.). ולכן כתוב כאן גם כן לשון אחוזה, שנאחזת לדבר זה.

"וְאֶשְׁבִּיעַךְ בְּה' אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְאֶלְקֵי הָאָרֶץ אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה לְבְנֵי מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי אֲשֶׁר אֲנִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ" (כד ג)

לקמן אצל יעקב, כתוב שאמר ליוסף: "הַשְּׁבִיעָה לִּי" (בראשית מז לא). ולא נאמר לשון "וְאֶשְׁבִּיעַךְ" מה פשר שינוי הלשון? וביאר בזה רבינו הנצי"ב מוואלוזין בספרו 'העמק דבר': כאן יכול היה להשביעו בעל כרחו, לפי שהאדון בעלים על העבד ויכול להשביע את העבד נגד רצונו, לכך מתאים בזה הלשון "וְאֶשְׁבִּיעַךְ". מה שאין כן יעקב, אביו של יוסף שלא היה יכול להשביעו בעל כרחו, לכן מתאים שם לשון של בקשה "הַשְּׁבִיעָה לִּי".

"וַיֹּאמֶר ה' אֱלֹהֵי אֲדֹנָי אַבְרָהָם הִקְרָה נָא לְפָנָי הַיּוֹם וַעֲשֵׂה חֶסֶד עִם אֲדֹנָי אַבְרָהָם" (כד יב)

כתב רבינו בחיי: פתח העבד בתפלתו בלשון חסד שאמר: "וַעֲשֵׂה חֶסֶד" וכמו חתם את תפלתו בלשון חסד, שנאמר: "וְכֵן אֲדַע כִּי עֲשִׂיתָ חֶסֶד עִם אֲדֹנָי" (בראשית כד יד). ואין ספק כי כיון שנתגדל בביתו של אברהם אבינו, היה חכם גדול בתורה ובחכמה וידע כי זו היא מדתו של אברהם ולכן התפלל בה.

"וַיְהִי הוּא טָרָם כֹּהֵן לְדָבָר וְהָנֵה רִבְקָה

גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

"והנער טבת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה ותרד העינה ותמלא כדה ותצל" (כד טז)

כתב בספר 'תפארת יונתן': נראה בכונת הכתוב באומרו: **"בתולה"** לומר שלא נשרו בתוליה אפילו ע"י הכאת עץ ובמה שהוסיף הכתוב לומר: **"ואיש לא ידעה"** בא לומר; שהן אמנם שרבקה היתה אז רק בת ג' שנים וכיון שכך, אף אם היתה נבעלת היו בתוליה חוזרין לה, לכך העידה התורה: **"ואיש לא ידעה"** שטורה היתה לגמרי ומעולם **"ואיש לא ידעה"**.

"וירץ העבד לקראתה ויאמר הגמאיני נא מעט מים מפדך" (כד יז)

רבינו ה'אור החיים' הקדוש מעיר על מהלכו של אליעזר עבד אברהם: **"ויאמר הגמאיני נא מעט מים מפדך"** הנה המעיט ממה שהתנה לשאול, כי הוא אמר: **"אמר אליה הטי נא כדך ואשתה"** ועתה אמר: **"הגמאיני"** פירוש לשון גמיאה... גם אמר: **"מעט"**, גם לא אמר שתטה היא כדה להשקותו כאשר התנה.

טעמו הוא על פי דבריהם ז"ל: 'וזה כיון שראו אותה המים, מיד עלו' (ב"ר ס ה) שראה שעלו המים לקראתה וסימן זה הוא מובהק שאינו מצוי בבנות הכנעני כי אם בזרע ברוך וקדוש כאברהם. גם מזלו הראהו כי היא זאת, לזה היה ירא על התנאים שהתנה שמא לא תקיים אותם ונמצא הוא מפסיד מבוקשו על ידי תנאו, לזה היה ממעיט בכל האפשריות בתנאו כדי שיהיה נקל בעיניה לעשותם' (בראשית כד יז). ■

"ויקח האיש נזם זהב" (כד כב) "ויקח האיש וישתחו" (כד כו) "כה דבר אלי האיש" (כד ל) "ויבא האיש הביתה" (כד לב) על שם המלאך שהיה עמו שנקרא **"איש", כענין שכתוב: **"והאיש גבריאל" (דניאל ט כא) ומזה יזכירנו הכתוב בשם: "האיש"**.**

ומשעה שהרשו אותו לבן ובתואל לקחת את רבקה ליצחק, שהוא גמר קיום השליחות שנשתלח, חזר העבד לקדמותו והזכירו מעתה הכתוב בלשון **"עבד"** כבראשונה, כמו שאמר: **"ויוצא העבד כלי כסף וכלי זהב" (כד נג) "ויקח העבד את רבקה" (כד סא) "ותאמר אל העבד" (כד סה) "ויאמר העבד" "ויספר העבד ליצחק" (כד סו) לפי שנשתלק המלאך מעמו בגמר קיום השליחות.**

ואין להקשות ממה שכתוב: **"ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי עם האיש הזה" (כד נח) כי אינם מדברי התורה, רק דברי אחיה ואמה ולא יתכן להם לומר התלכי עם העבד הזה, שאינה דרך מוסר ואין כבודה בכך. ומה שכתוב: **"ותלכנה אחרי האיש" (כד סא) והם דברי תורה, זה היה לכבוד רבקה, שאין לומר 'ותלכנה אחרי העבד', כי התורה חששה לכבוד רבקה ונערוותיה.****

יצאת אשר ילדה לבתואל בן מלכה אשת נחור אחי אברהם וכדה על שכמה" (כד טו)

כתב רבינו בחיי: יש להתבונן בתוספת תיבת **"הוא"**, כי היה הכתוב ראוי לומר: **"ויהי ככלותו לדבר. אבל מלת "הוא" מכוונת לשמו של הקב"ה. וכן מה שנאמר בתהילים: "הוא עשנו ולא אנחנו" (תהילים ק ג) וכן נאמר: **"ועבד הלוי הוא" (במדבר יח כג) נרמז בלשון "הוא" כי היה עמו סיוע אלקים בשליחות ההוא, ע"י המלאך שהתפלל עליו אברהם כמו שאמר הכתוב: **"הוא ישלח מלאכו לפניה" (בראשית כד ז). ורמז לך כאן הכתוב כי המלאך קדם לפניו ועד שלא הספיק לגמור את הדבר, כבר היה שם המלאך על עין המים. וזהו שנאמר: **"והנה רבקה יצאת" (כד מה), כי תיבת "והנה" הוא מלשון זימון, שהיתה כבר מזומנת לקראתו לצורך השלמת שליחותו.********

ומפני זה תמצא; כי מן העת הזאת שהוברר לו כי המלאך עמו, הוא נקרא בפרשה בלשון איש, כי עד עתה קראו הכתוב בשם עבד, כמו שאמר: **"וישם העבד את ידו" (כד ט) "ויקח העבד עשה גמלים" (כד י) "וירץ העבד לקראתה" (כד יז) ואילו מכאן ואילך הוא נקרא בלשון **"איש"**, כמו שאמר:**

מחשבה אחת של מוסר

'לעולם ינהיג האדם עצמו בדרך ארץ ומידת טובות'

זצ"ל: אם אין האדם מתחנך בדרך ארץ ואינו גודר עצמו בהיותו עוסק בתורה ואינו בורר באמצעים טובים וראויים כשכא למלאות מבוקשו, קרוב הדבר כי ברבות הימים כאשר יגיעו לידו ענינים חמורים הנוגעים לכבוד שמים, לא יעמוד במעשיו כראוי ויכשל ח"ו, על כן העצה היעוצה שירגיל כל האדם עצמו תמיד לקדש שם שמים בכל דרכיו. ■

ונציג בזה שתי דוגמאות בראשי פרקים; צורת ההסתכלות הראויה, בהתאמת בן הזוג, מלאה בכיבוד גמילות החסדים ומידות טובות בצורה מופלגת, ענוה מופלגת ניכרת היתה בו בפתחו דבוריו ואמר: **"עבד אברהם אבי" (בראשית כד לד) לא אמר: הנני המושל בכל ביתו הנני הדולה ומשקה בכל עניניו וכיוצא בזה. סוף דבר, היה אומר רבי אהרן קוטלר**

אמרו חז"ל במדרש: **"א"ר אחא: יפה שיחתן של עבדי בתי אבות, מתורתן של בנים. פרשתו של אליעזר שנים וג' דפים הוא אומרה ושונה ושרץ, מגופי תורה; ואין דמו מטמא כבשרו, אלא מרובי המקרא" (בראשית רבה ס ח).** הגאון רבי אהרן קוטלר זצ"ל ראש ישיבת לייקווד היה מאריך ללמוד וללמד הלכות הנהגת דרך ארץ לפרטי פרטים.

עקרי מצות שביעית

מערכת 'חברותא'
מיוחדת ל'גנזי המלך'

שאלה: מה הם עיקרי מצות שביעית?

תשובה: דיני שמטה מתחלקים לשלשה נושאים עיקריים: לשביתת הקרקע, לשמיטת פירותיה ולקדושת שביעית.

שביתת הקרקע

מצות השביתה מעבודת הקרקע, היא מצות עשה, כנאמר בתורה: **וְשָׁבְתָה הָאָרֶץ שְׁבַת לַה'** (ויקרא כה ב). וכן נאמר: **בְּחֵרִישׁ וּבְקָצִיר תִּשְׁבֹּת** (שמות לד כא).

איסור לאו נאמר בתורה לגבי ארבע מלאכות בלבד: **זריעה, קצירה, זמירה וביצירה**. וכדברי הכתוב: **וּבִשְׂנֵה הַשְּׁבִיעִית שְׁבַת שְׁבִתוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ שְׁבַת לַה' שְׂדֵה לֹא תִזְרַע וְכַרְמֶךָ לֹא תִזְמַר אֶת סְפִיחַ קְצִירֶךָ לֹא תִקְצֹר וְאֵת עֲנַבֵי נִזְיָרְךָ לֹא תִבְצֹר שְׁנַת שְׁבִתוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ** (ויקרא כה ד ה).

ודנו רבותינו האחרונים, האם המצוה בשביתת הקרקע מתייחסת לגבי הקרקע עצמה וכלשון הכתוב: **וְשָׁבְתָה הָאָרֶץ שְׁבַת לַה'** וכן: **שְׁנַת שְׁבִתוֹן יִהְיֶה לְאָרֶץ** עצמה, או שהיא מתייחסת לגבי שביתת האדם ממלאכת הקרקע.

הנפקא מינה היא; בהעסקת גוי בשדה של ישראל. כי אם המצוה היא שביתת האדם, הרי מותר לו להעסיק גוי בשדהו. אבל אם המצוה היא שביתת הקרקע, הרי יש לו למנוע כל אדם מלעשות מלאכה בשדהו.

ה'מנחת חנוך' (קיב) מוכיח מסוגית הגמרא במסכת עבודה זרה (טו:): שביתת הארץ בשביעית שווה לשביתת בהמתו בשבת. **'אמר רבה: מי דמי?'**

התם; אין אדם מצווה על שביתת בהמתו בשביעית. הכא; אדם מצווה על שביתת בהמתו בשבת. וכשם שאסור לו לאדם להעסיק גוי במלאכה בבהמתו בשבת, כך אסור לו לאדם להעסיק גוי במלאכה בשדהו בשביעית.

שמיטת הפירות

אמרה תורה: **וְהַשְּׁבִיעִית תִּשְׁמְטֶנָּה וְנִטְשָׁתָה וְאָכְלוּ אֲבִינֵי עִמָּךְ** (שמות כג יא) מלמד הכתוב; שמצוה על בעל השדה להפקיר את פירות שדהו, באופן שיד הכל תהיה שוה בהן. ומבואר במכילתא: שאם היה גדר מסביב לשדה, חיבים לפרוץ בה פרצות כדי לאפשר כניסה לכל אדם אליה.

ונחלקו רבותינו: האם נעשים הפירות הפקר מאליהם, בגדר **'אפקעתא דמלכא'** או שההפקר צריך להיעשות על ידי בעל השדה וכל זמן שבעל השדה אינו מקיים את מצותו ואינו מפקירם, הפירות הם שלו ואסור לקחתם ללא רשותו?.

לדעת המבי"ט והמהרי"ט: מופקרים הפירות מאליהם (א יא). ואילו ה'בית יוסף' סובר: שהדבר תלוי בהפקר של בעל השדה.

אם עבר בעל השדה ושמר על פירותיו - האם נאסרו הפירות? דנו בדבר רבותינו הראשונים והאחרונים. יסוד הדיון הוא, בלמוד של ה'תורת כהנים' משתי המילים: **'עֲנַבֵי נִזְיָרְךָ'** בפסוק: **וְאֵת עֲנַבֵי נִזְיָרְךָ לֹא תִבְצֹר** (ויקרא כה ה) - **'מִן הַשְּׂמֹר בְּאֶרֶץ אֵין אַתָּה בּוֹצֵר, אֲבָל בּוֹצֵר אַתָּה מִן הַמוֹפְקָר'** (רמב"ן ויקרא כה ה).

הראשונים המתירים הם: רש"י: על התורה שם, (סוכה לט: יבמות קכב:). רמב"ם: (פ"ד ה"א). רמב"ן: (על התורה שם, יבמות). רשב"א: ריטב"א: נמוקי יוסף: ומאירי: (יבמות שם). חנוך: (שכט).

האוסרים הם: רבותיו של רש"י: (יבמות שם). רבינו תם: (יבמות שם, סוכה שם, מנחות פד א, בבא מציעא נח א). רז"ה וראב"ד: (סוכה שם). דעת הרמב"ן על התורה היא: אע"פ שהפירות מותרים באכילה, מכל מקום, יש איסור דרבנן לקנות אותם ואפילו מיד עכו"ם.

הלכה למעשה כתב ה'חזון איש': (סימן כו בסדר השביעית סק"א) 'שאם

עבר הבעלים ולא הפקיר כרמו והחזיק בו כשאר השנים, נאסרו הפירות לכל אדם ואסור לאוכלן ואסור ליתנן לבהמתו. אך בסימן י' סק"ו נקט לגבי אתרוגים, 'דאע"פ שמטיבין אותן בשביעית באיסור ומשמרין אותן, אין הפירות נאסרין ויוצאין בהן בחג שקודם הביעור'. ונראה מדבריו, שמדובר בשעת הדחק, שהיה מחסור באתרוגים כשרים. וראה ב'משפטי ארץ' (נספחים עמ' 182).

קדושת שביעית

אמרה תורה: **וְהִיְתָה שְׁבַת הָאָרֶץ לְכֶסֶם לְאֹכְלָהּ** (ויקרא כה ו). ודרשו חז"ל: **לְאֹכְלָהּ** "ולא לסחורה" (ע"ז סב.). **לְאֹכְלָהּ** "אמר רחמנא ולא להפסד". (פסחים נב:).

מכאן למדו, שפירות השנה השביעית קדושים בקדושת שביעית. והרמב"ן (ב'ספר המצוות' בהוספותיו, מצוה ג) סבור שיש אפילו קיום מצות עשה באכילתם. אך רוב הראשונים סוברים שאין כל מצוה באכילתם, אלא כונת הכתוב היא ללמדנו את ניהוג הקדושה בהם, דהיינו: שלא לסחור בהם ולא לאבדם ולהנות מהם רק בסוג הנאות הדומות להנאת אכילה.

קדושת הפירות נתפסת אפילו ב'דמי שביעית', שאם נמכרו הפירות, נתפסת קדושת שביעית בדמים ששולמו עבורם ויש לקנות בדמים הללו דברי מאכל ולאוכלם בקדושת שביעית.

מצות ביעור

דין נוסף המסתעף מקדושת השביעית, הוא מצות ביעור הפירות מהבית, לאחר הזמן שהם כלו מן השדה. רוב הראשונים סוברים: שמצות הביעור היא מן התורה. מלבד הרמב"ן בפירושו על התורה (פרשת 'בהר') הסובר שכל דין ביעור פירות שביעית הוא רק מדרבנן.

כונת התורה במצות הביעור היא, כדי שיאכלו את פירות השביעית במועדם ולא ישאירו אותם לשנים הבאות. וכך מבאר רש"י את הדין של: **לְאֹכְלָהּ** "ולא לסחורה" - **שכל פירות שביעית חייבין להתבער בשביעית הן ודמיהן ולא שיעשה בהם סחורתו להצניע אחר השביעית ולהתעשר'** (סוכה לט:). ■

הקו למהדרין

'שופר ניוזטל'

ברכות שידורים והוצאות
24 שעות ביממה

054-4007779

052-9997779

057-3777779

050-8007779

מהיום: הרב אמנון יצחק
איתך בכל מקום ובכל זמן

יעמדו על הברכה

יעקב ודנילו בני רוזה
יזכו לעלות במעלות
התורה והצדקה

פרנסה טובה ורפואה שלמה
לאורן בן אילנה

גיורג'יו בן רוזיטה
יזכה להרבק במידת האמת
ללמוד תורה ולזכות את הרבים

מארקו בן אלידה
יזכה לזכות הרבים פרנסה בשפע
ובריאות לכל משפחתו

אלאונורה בת אדה
לרפואה שלמה

אנג'ילו בן ג'יורדיטה יהודית
פרנסה טובה

אלברטו בן אלאונורה
יזכה לתורה ומעשים טובים

דוד בן רינה
יזכה לתשובה שלמה
עם כל משפחתו

סטפאנו בן פראנקה
יזכה לעלות במעלות התורה
ופרנסה בשפע

סברינה בת ונדה
ובנה שמואל עמרם
יזכו ללידה קלה
בריאות ושמירה מכל נזק

אמדאו בן רוזה
שיזכה לעלות לא"י
עם כל משפחתו פרנסה ברוח

חדש בעיר!!!

בכל לילה מימות החול
שיעורי תורה

בבית הכנסת 'אליהו הנביא'

05:15 - 04:00 לפנות בוקר

שיעור במדרש 'שוחר טוב' - תהלים
עם **הרב אמנון יצחק**
(ובליל שבת: 20:30 ובשבת: 15:20)

06:15 - 05:15

תפילת ותיקין

07:15 - 06:15 בבוקר

שיעור ב'דף היומי'

עם **הרב צבי. ג**

הצבור מוזמן לכל השעורים

בבית כנסת אליהו הנביא רח' עוזיאל 42 ב"ב

כל המעונין לזכות
ולהיות שותף בהפצת
420,000 עמודי התורה
של 'גנזי המלך'
בכל שבוע, יתרום 500
שקלים לע"נ, רבואה,
זיווג, הצלחה, פרנסה,
זרע חי וקיים וכו'
ויקבל פרסום
בקוביה כדלעיל
050-6500666
03-6762226

להרויח בגדול!

בתכנית 'כח כפלים'

מלאו הוראת קבע זו על סך \$28*

ותקבלו

<p>חינם!</p> <p>טיול לאתרים בצפון</p>	<p>חינם!</p> <p>CD לצפיה או לשמיעה</p>
<p>חינם!</p> <p>מנוי שנתי ל'גנזי המלך'</p>	<p>חינם!</p> <p>מנוי שנתי לעתון 'ארבע כנפות'</p>
<p>חינם!</p> <p>סוף שבוע ששי שבת עם הרב אמנון יצחק</p>	

הוראה לחיוב חשבון לתוכנית "כח כפלים" למשך שנה מייניומם

תאריך _____

לכבוד בנק _____ כתובת הבנק _____ מס' הסניף _____
 1. אני/נו הח"מ שם בעל/י החשבון _____ משפחה _____ מס' זהות / ח.פ. _____
 רח' _____ מס' _____ עיר _____ מיקוד _____ טל. בבית _____ פלאפון _____

קוד מסלוקה		סוג חשבון		מס' חשבון בבנק					
בנק	סניף								
				2	3	9	2	קוד מוסד	

נותן/ים לכם בזה הוראה לחיוב חשבוננו/נו הנ"ל בסניפכם, בנין תרומתי ל"שופר" בסכומים ובמועדים שיומצאו לכם מידי פעם בפעם באמצעי ממוכן, או רשימות ע"י "שופר" כמפורט מטה ב"פרטי ההרשאה".
 2. ידוע לי/לנו כי: א. הוראה זו ניתנת לבטול ע"י הודעה ממוכן/מאתנו בכתב לבנק ול"שופר" שתכנס לתוקף, יום עסקים אחד לאחר מתן ההודעה בבנק וכן ניתנת לבטול ע"י הוראת כל דין. ב. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל מראש חיוב מסוים ובלבד, שהודעה על כך תימסר על ידי/נו לבנק בכתב, לפחות יום עסקים אחד לפני מועד החיוב. ג. אהיה/נהיה רשאי/ים לבטל חיוב, לא יותר מתשעים ימים ממועד החיוב, אם אוכזר/נוכח לבנק, כי החיוב אינו תואם את המועדים או הסכומים שנקבעו בכתב ההרשאה, אם נקבעו. 3. ידוע לי/נו כי הפרטים שציינו בכתב ההרשאה ומילויים, הם נושאים שעלינו להסדיר את המוטב. 4. ידוע לי/נו כי סכומי החיוב ע"י ההרשאה זו, יופיעו בדפי החשבון וכל לא תישלח לי/נו ע"י הבנק הודעה מיוחדת בגין חיובים אלה. 5. הבנק יפעל בהתאם להוראות בכתב ההרשאה זה, כל עוד מצב החשבון יאפשר זאת, וכל עוד לא תהיה מניעה חוקית או אחרת לביצועו. 6. הבנק רשאי להוציאני/נו מן ההסדר המפורט בכתב ההרשאה זה, אם תהיה לו סבה סבירה לכך, וידוע לי/נו על כך מיד לאחר קבלת החלטתו, תוך ציון הסיבה. 7. נא לאשר ל"שופר" בספח המחובר לזה, קבלת ההוראות אלו ממוכן/מאתנו.

פרטי ההרשאה:

1. סכום החיוב ומועדו, יקבעו מנת לעת ע"י "שופר" ע"י (העקרונות לקביעתם):
2. בדרי החיוב: (סמן במשבצת המתאימה)

\$ 28 זכאות ליחיד	☐
\$ 56 זכאות לזוג	☐

חתימת בעל/י החשבון _____

לחייב בתאריך: _____
 20 לחודש _____ 30 לחודש _____

תורם נכבד, שים לב: הוראה לחיוב חשבון זו אמורה להגיע לבנק דרך "שופר" עליך לשלוח את הטופס ל"שופר" ת.ד. 2711 בני ברק. טל: 03-6777779